



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. VER-2821/09-54

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodla dne 1. června 2018 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. VER-2821/09-34 ze dne 21. května 2014 se **zrušuje a řízení se zastavuje.**

Odůvodnění

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) měl za prokázané, že účastník řízení, se sídlem

(dále jen „účastník řízení“), v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, zveřejnil od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009, a to bez souhlasu subjektů údajů, na internetové adrese osobní údaje a

trvalým pobytem v rozsahu informací o . Tím

měl porušit povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektů údajů a dále i povinnost stanovenou v § 9 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat citlivé údaje, jen jestliže subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas, čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně, za což mu byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně čj. VER-2821/09-12 ze dne 4. srpna 2009 uložena pokuta ve výši 10.000 Kč.

Rozklad proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu svým rozhodnutím čj. VER-2821/09-21 ze dne 22. září 2009 zamítl. Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal účastník řízení žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem čj. _____ ze dne 30. května 2013 zamítl. Na základě následné kasační stížnosti účastníka řízení však byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. _____ ze dne 20. února 2014, a to včetně obou rozhodnutí Úřadu, přičemž věc byla vrácena Úřadu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že správním orgánem, tedy Úřadem, nebylo v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí v části týkající se zveřejnění údajů o _____ popř. v rámci řízení podrobena odpovídajícímu dokazování, zda účastník řízení vystupoval jako správce osobních údajů. Ve správním řízení nebylo vyvráceno tvrzení účastníka řízení, že z titulu svého postavení jako zaměstnavatele uvedených osob disponoval pouze údajem o jejich trvalém pobytu (ohledně údajů o trvalém pobytu byl účastník řízení jejich správcem, což nezpochybňoval), nikoliv výše uvedenými údaji.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu porušil správní orgán zákon tím, že se v odůvodnění obou rozhodnutí nezabýval charakterem údajů o _____

příp. ohledně této skutečnosti neprovedl dokazování. K tomu uvedl, že bez jakéhokoliv bližšího zkoumání bylo správním orgánem presumováno, že tyto údaje jsou předmětem evidence účastníka řízení jako zaměstnavatele a jako takové podléhají právní úpravě zákona č. 101/2000 Sb. Další pochybení spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že se správní orgán nezabýval i přes argumentaci účastníka řízení zdrojem těchto údajů, tj. zda účastník řízení získal údaje z evidence zaměstnanců, nebo zda se jednalo např. pouze o informace pramenící z obecného povědomí kolektivu na pracovišti. Pokud totiž, jak Nejvyšší správní soud uvedl, účastník řízení předmětné osobní údaje získal nikoli z titulu správy osobních údajů, ale např. z titulu poznatku sdíleného v rámci kolektivu na pracovišti, bylo na takový případ možno aplikovat institut ochrany osobnosti v občanském soudním řízení a nikoli postih za správní delikt dle zákona č. 101/2000 Sb.

Za nadbytečné označil Nejvyšší správní soud části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, které se týkaly posouzení naplnění podmínek pro aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tj. ustanovení umožňujícího zpracování osobních údajů bez souhlasu dotčených osob, vzhledem k tomu, že nebylo správním orgánem postaveno najisto, zda se v daném případě jednalo o zpracování podle zákona č. 101/2000 Sb.

Nejvyšší správní soud ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části týkající se zveřejnění údaje o _____ konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu, a to v obou stupních, trpí nedostatkem důvodů, resp. řízení trpí absencí odpovídajícího dokazování. K tomu uvedl, že správní orgán měl být důkladnější v odůvodnění, zda údaj o _____ byl předmětem zpracování osobních údajů, popř. podrobit odpovídajícímu dokazování okolnost, zda účastník řízení z titulu vedení personální a mzdové agendy zaměstnanců skutečně disponoval údajem o _____ (od 14. října 2008) a o navazující _____ (od 15. dubna 2009). Dále uvedl, že správní orgán dostatečně nevyhodnotil skutkové okolnosti případu, a to zejména, zda představovaly

okolnost polehčující, nebo přitěžující. Jako dané skutkové okolnosti označil skutečnost, že údaj o byl účastníkem řízení do tiskové zprávy zařazen v reakci na nařčení prezentované ve vysílání televize Nova týkající se nevhodného chování jejího pracovníka (k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011) k osvětlení toho, že

Dále pak uvedl, že alespoň rámcově měly být vypořádány důvody, pro které účastník řízení považoval za potřebné uvést, z jakého důvodu se Podotkl také, že správním orgánem měla být věnována větší pozornost skutečnosti, že

. Dle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgán nevymezil závažnost správního deliktu ve světle toho, že účastník řízení porušil zákon (především či jen) ve vztahu ke zveřejnění dodatečného údaje, že . Také uvedl, že vyhodnocení skutkových okolností případu postrádal i ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části týkající se zveřejnění údajů o

Nicméně následující rozhodnutí Úřadu čj. VER-2821/09-34 ze dne 21. května 2014 posléze potvrzené rozhodnutím předsedy Úřadu čj. VER-2821/09-44 ze dne 12. srpna 2014 opětovně jednání účastníka řízení kvalifikovalo jako správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a z těchto důvodů mu byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč.

Na základě správní žaloby účastníka řízení pak Městský soud v Praze rozsudkem čj. ze dne 28. února 2018 rozhodnutí předsedy Úřadu čj. VER-2821/09-44 ze dne 12. srpna 2014 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. V odůvodnění Městský soud v Praze především uvedl, že Úřad se neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku čj. ze dne 20. února 2014, zejména neprovedl potřebné dokazování a navíc své rozhodnutí opětovně podložil argumenty, které Nejvyšší správní soud jako neodůvodněné odmítl.

K tomu odvolací orgán po zevrubném seznámení se spisovým materiálem považuje za nezbytné především připomenout, že se správní orgán prvního stupně v rozhodnutí čj. VER-2821/09-34 ze dne 21. května 2014 v rámci odůvodnění, kromě rekapitulace předchozího postupu v řízení, zabýval výkladem pojmů osobní údaj a zpracování, přičemž dospěl k názoru, že za zpracování osobních údajů je třeba považovat i uvádění osobních údajů na internetové stránce, a to s tím, že v předmětném případě je účastník řízení v postavení správce ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Dále se zde uvádí, že nebylo provedeno dokazování požadované Nejvyšším správním soudem, jelikož bylo vzato najisto tvrzení účastníka řízení, podle něhož osobní údaje o

nebyly součástí personálních spisů vedených účastníkem řízení, a tedy byly získány z obecného povědomí na pracovišti. Následně je, s odvoláním na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-101/01 (Lindqvist vs. Švédsko) a na konstatování, že rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011 má význam pouze při stanovení sankce, vyvozeno, že pro příslušné zveřejnění osobních údajů správci schází právní titul. V závěru pak je poměrně obšírně odůvodňována výše sankce. S touto argumentací se posléze v zásadě ztotožnilo i rozhodnutí čj. VER-2821/09-44 ze dne 12. srpna 2012.

Odvolací orgán tedy shledal, že Úřad prohloubil svoji argumentaci ohledně výkladu právních předpisů, kdy zdůvodnil, proč je účastník řízení v postavení správce osobních údajů a dále důkladněji zdůvodnil výši sankce. S těmito závěry lze v obecné rovině souhlasit, nicméně zároveň je nutno konstatovat rezignaci na základní požadavek vyslovený Nejvyšším správním soudem, tedy určit zdroj příslušných osobních údajů. V této souvislosti bylo pouze presumováno, že byly získány na základě obecného povědomí na pracovišti, resp. nebylo nijak rozporováno tvrzení účastníka řízení, že údaj o

. Zde je ovšem nutno připomenout názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, podle něhož by v tomto případě byl vyloučen postih za správní delikt dle zákona č. 101/2000 Sb., nicméně věc by bylo možno řešit v rámci institutu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu by sice bylo možno věcně polemizovat, avšak Úřad jím je, na základě § 78 odst. 5 soudního řádu správního, vázán. Navíc při absenci předmětného dokazování není vyloučena ani aplikace zákonného titulu dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Pokud totiž je zdrojem informací sám subjekt údajů, je třeba ustanovení za středníkem § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. vyžadující chránit osobní a soukromý život subjektu údajů vykládat více ve prospěch ochrany právem chráněných zájmů správce. Tím se také případ odlišuje od rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-101/01 (Lindqvist vs. Švédsko), kdy došlo k proaktivnímu zveřejnění osobních údajů z prostředí relativně uzavřené komunity, což bylo shledáno jako závadné. Obdobně by sice muselo být vysloveno porušení zákona č. 101/2000 Sb., pokud by se prokázalo, že osobní údaje pocházejí z evidence s omezeným přístupem (zaměstnanecká evidence účastníka řízení, zdravotnická dokumentace apod.), tato situace ovšem nenastala. Stejně tak není vyloučeno, že se jedná o zpracování osobních údajů zveřejněných subjektem údajů v souladu s § 9 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb., resp. o zpracování osobních údajů oprávněně zveřejněných dle § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. Absence dokazování v tomto směru tak představuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě nelze činit žádné závěry, zejména nelze předmětný skutek kvalifikovat jako správní delikt.

Z těchto důvodů odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Zároveň odvolací orgán shledal, že takto bylo vyhověno původnímu rozkladu a ani nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků řízení. Alternativně by sice bylo možno věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně, aby se pokusil výše uvedené nedostatky odstranit, nicméně s odstupem zhruba devíti let se efektivnost provádění požadovaného dokazování a priori jeví jako velmi mizivá.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 1. června 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: